

Een muntstuk kent twee zijden... Eigenlijk heel ons leven... Omdat wij vrij geschapen zijn kunnen we grandioze dingen doen maar te zelve tijd ook stom en idioot handelen. Kan de natuur ons verblijden en opwekken, maar soms ook vreselijk brutaal zijn en mensen doden - denk aan aardbevingen en grote overstromingen ieder jaar opnieuw ergens op aarde.. En er vallen bijna dagelijks doden door aanslagen, oorlogen en geweld - denken we nog even aan Syrië - we stonden er tot enkel maanden geleden niet bij stil staan tot ze in grote getallen ook bij ons, zelfs aan de zee een opvangplaats willen.

Allerheiligen en Allerzielen zou ik ook de twee kanten van het zelfde gebeuren noemen: het denken aan onze dierbare afgestorvenen.. Een gebeuren vol **pijn**.. en wie het meemaakte weet dat dit heel lang kan duren - zeker als het om een kind gaat - maar ook voor een man of vrouw die na vele jaren huwelijk plots alleen overblijft. het kan een echte storm in het leven betekenen.

Een vrouw schrijft: Het verdriet is zoals de golven van de zee: soms overspoelt het je en je verdrinkt erin, soms trekt het zich weer terug, maar dan overvalt het je weer, soms heel onverwacht.

Maar de zijde **dankbaarheid** is ook aanwezig, doet ons bloemen dragen. Men had, men heeft, juist zoveel verdriet omdat men van de afgestorvene onmetelijk veel heeft gekregen... niet alleen het leven als het om ouders gaat, maar zoveel liefde, zoveel steun. Ze waren er echt voor jou en jij mocht met je gaven en gebreken, je ongeduld en soms opvliegendheid echt bij hen zijn. Ze hebben je gelukkig gemaakt.. Vandaag denken wij aan het "**zalige**" dat we samen mochten beleven...

Wellicht daarom lezen ze op dit feest de zaligsprekingen

Ze zijn op de eerste plaats niet uitgesproken over een leven in het hiernamaals maar over een stuk hemel dat we hier op aarde aan andere mensen kunnen geven. Jezus heeft nooit de armoede zalig geprezen maar de armen mochten zich "zalig" prijzen omdat hij het voor hen heeft opgenomen, niet in woorden alleen - want dat doen er velen, - maar in zijn leven.. Om het met kernwoorden van de eucharistie uit te drukken voor hen was hij gebroken brood, was hij een beker wijn in de harde realiteit van hun bestaan. Waar zij aan de kant werden gezet, vernederd, richtte hij hen op..

Geldt dit ook niet voor mensen die wij vandaag over de dood eren, voor wie we bloemen kochten, hen wiens naam vandaag menige keren over onze lippen zal komen of op een grafsteen wordt gelezen.

Wat noemen wij nu zalig? Een stuk hun job, het inkomen dat eraan verbonden was, dat bood ons mogelijkheden. Maar zijn het vooral geen andere zaken, onbetaalbaar die ons zaligheid hebben geboden.. de tederheid wie we bij elkaar hebben mogen ontdekken. Dat groot vertrouwen en geborgenheid ook in perioden waar uit onze ogen en onze mond meer tranen dan een glimlach kwamen... hij, zij was er voor ons in die dagen.. zijn schouder om op te leunen, haar hand die vlug iets bereidde en woorden sprak van "gaat het"

Zalig waren de vele momenten waar wij hem, haar in woorden en lichamelijke de - niet aan beurzen gebonden - schat van ons bestaan noemden...

Zalig konden wij het zeker noemen, wanneer na soms uren van verwijten, van onbegrip, die woorden "van willen herbeginnen, van verzoening, van vrede vielen".

Bij menig sterfgeval heb ik de woorden mogen horen hij of zij was rechtschapen, was goud eerlijk... een prachtig compliment.. zalig de rechtvaardige. Zo een leven daar mocht geen einde aankomen.. dat is niet te vervangen.. Inderdaad maar er kwam een einde aan of toch niet helemaal ?

En toch niet helemaal

ik ben bijna zeker dat al je in familie bijeenkomt, zal je zeker nog vertellen over uw overledene.. het mag al jaren geleden zijn dat hij of zij stierf

Je zal vertellen hoe het leven samen was. Uw vertellen zal soms gekleurd zijn met anekdotes, vaak plezante soms ook eens een pijnlijke. Die "feitjes" vertellen veel, maar als we eerlijk zijn ervaren wij dat die nog tekort schieten om weer te geven wie onze partner, ons moeder, onze vader, onze zoon of dochter echt was. Ze schieten zeker tekort vooral om weer te geven dat ze "mijn" partner "mijn" moeder, "mijn" vader, mijn kind was. De woorden zijn meer foto dan levende persoon. Het diepere kan ik zelfs moeilijk onder woorden brengen. En nochtans daarom juist ben ik dankbaar om

en mis ik hem, mis ik haar.

Daarom zal je deze dagen wellicht een bloem dragen naar het kerkhof of een bloem of een kaars plaatsen bij de foto of bij wat as, die nu in je huiskamer staat.

En je doet dat niet omdat hij of zij dood is, verre van maar omdat je gelooft dat liefde die je kreeg **en** gaf ergens sterker is dan de dood.

John Dekimpe 1 november 2015

Wat pijn doet

is
de leegte
het gemis
de eenzaamheid.
de woorden
die we niet spraken
de attenties
die we niet gaven

Wat troost

is
de herinnering
de vriendschap
de genegenheid.

Wat blijft

is
uw toekomst, God.
Niet voor de dood
hebt Gij ons gemaakt
maar voor het leven.
Geef onze lieve doden
en ook ons
rust en vrede.
Amen.